

Gratis helsehjelp: Det medisinske teamet ga gratis helsehjelp til 250 menneske denne dagen.

Hos tannlegen: Tannlege Katrine i ferd med å gjøre kort prosess på ei smertefull tann.

VTB Charlotte Nagell

redaksjon@vtb.no

– Det gjer meg så inderleg vondt at det er storleiken på lommeboka, som avgjer om menneska her på Filippinane får nødvendig helsehjelp eller ikkje. Om folk overlever sjukdom eller døyr.

Den tidlegare kommuneoverlegen sit på ein enkel pinnestol og ser mot køen av pasientar som buktar seg framfor henne på den opne plassen. Varmen er intens. Den neste pasienten smiler sjener, og Dobbe får omsett til engelsk symptoma til den vesle skulejenta: hoste og litt feber. Legen trykkjer stetoskopet mot den spinkle ryggen og lyttar koncentrert.

– Ei heilt vanleg forkjøling, konstaterer ho roande.
– Men du skal få med deg multivitaminar.

Utandørs kontor

Gunhild Dobbe er på «Medical Mission» i Casiguran, som ligg 12 timer med bil nordaust for hovedstaden Manila, i regi av Ma-Ma Children's Center of Norway. Her skal personalet gi gratis helsehjelp til dei menneska som blei hardast ramma av ein tyfon like før jul. Med seg på laget har dei tre lokale tannlegar og frivillige som deler ut gratis medisinar og klede til barna.

Stiftelsen blei grunnlagt av Langesund-kvinnen Rachel Trovi i 1990. I dag driv Ma-Ma's utstrekkt hjelpearbeid på Filippinane med barne- og aldersheim, sjukehus, besøk i fengsel, utdeling av mat og hjel til skulegang for fleire tusen barn og ungdommar.

Dobbe kom til Filippinane første gong i 2004. Sidan har ho trufast reist tilbake som frivillig minst ein gong i året. Etter at ho gjekk av med pensjon for tre år sidan, oppheld ho seg nå halve året på Filippinene.

– Det er veldig anngleis å jobbe på denne måten og totalt forskjellig frå heime i Noreg. Støynda er høgt, og lite blir privat. Hundar, kattar og høner spring omkring, men det er sjærerande, og dei tilsette er utruleg flinke til å organisere. Det kan nok verke komplett kaotisk, men dei får det unna, smiler Dobbe.

Unike barn

Ved sida av legepulten er tannlegen i ferd med å gjøre kort prosess på ei smertefull tann. Etter eit og eit halvt minutn med bedøving innabords, blir tanna trekt. Det er den einaste behandlinga som blir gitt for tannverk denne dagen, og det kan verke brutalt når ungdommar forlét stolen med ei framtann mindre. Men tannlegen forsikrar at alternativet er verre.

Dobbe undersøkjer ein tre år gammal gut med cerebral parese og steller eit sår på leggen hans til høglydte protestar. Ho høyrer med mora om korleis helsa til sonen elles er.

«Det gjer meg så inderleg vondt at det er storleiken på lommeboka, som avgjer om menneska her på Filippinane får nødvendig helsehjelp eller ikkje.»

Meiningsfylt arbeid: Køen framfor Dobbe blir ikkje

rtefull tann.

«Hundar, kattar og høner spring omkring, men det er sjarmerande, og dei tilsette er utruleg flinke til å organisere. Det kan nok verke komplett kaotisk, men dei får det unna.»

– På Filippinane kallar dei barn med funksjonshemmning for «special child». Det synes eg er fint. Denne vesle guten får god omsorg sjølv om det er dårleg med pengar. Men etter kvart vil han ha behov for spesielle hjelpemiddel. Senteret vårt er for langt unna til at me kan gi han tett oppfølging, men me vil prøve å sende ein sosialarbeidar hit ved eit seinare høve, for å sjå til dei pasientane som treng det, forklarer Dobbe.

Store kontrastar

Timane går. Innimellom sørger kraftig regn for forfriskande utsiktning av den klamme lufta. Dobbe jobbar roleg. Køen framfor henne ser ikkje ut til å bli mindre, men ho nekta for å vere sliten. Kanskje fordi ho opplever arbeidet som så ekstremt meiningsfylt.

– Eg møter så mange takksame menneske. Dette arbeidet har gitt meg stor rikdom og masse godt, understrekar ho.

– Livet blir aldri som det ein gong var. Når eg

kjem heim til Noreg, kan eg bli matt av overfloda og valkampar som handlar om bensinprisar og bompengar. Det står i sterkt kontrast til den nøda som rammar alt for mange her nede.

Nå er heime for Dobbe like mykje Ma-Ma's-sentret i utkanten av Manila som Kviteseid. Etter eit halvt år i tropane smakar det godt med frisk telemarksuft og vice versa. Kollegane ser på ho som ein filippinar.

– «Doktora» Gunhild har omfamna kulturen vår, og når me er på reise, bur og et ho som oss, førtel administrativ leiar, Daisy Driz.

– Ho er vennleg, sjenerøs og modig i si legegjerning. Ho tar store sjansar av kjærleik til dei trengjande. Eg trur lidenskapen for å hjelpe ligg djupt forankra i hjartet hennar.

Alle kan bidra

Dagen går mot kveld. Ris og ramsalt fisk frå Stillehavet kjem på bordet. Helseteamet har i

alt undersøkt nær 250 menneske. 48 av dei drog heim med ei tann mindre.

– Når eg ser den ufattelege nøda og fattigdommen, får eg som helsearbeidar slik lyst til å gjøre noko. Ingen kan hjelpe alle, men alle kan hjelpe nokon, understrekar Dobbe og oppmodar fleire til å melde seg som frivillige.

Gjennom arbeidet for stiftelsen har Gunhild Dobbe blitt kjent med mange flotte menneske frå begge land. Det er ei stor gave i seg sjølv. Ho har hørt mange seie at dei ikkje orkar å reise ut og sjå all elende. Da ber ho dei ikkje gløyme alt det gode som dei og vil møte.

– På barne- og aldersheimen vår til dømes. Dei ber sjølv sagt mange triste historier med seg, men samstundes mykje glede i det nye som har hendt. Det viser at frivillig arbeid nytrer. For me kan alle medverke til å gjøre ein forskjell i liva til andre menneske.

mindre, men legen nekta for å vere sliten. Arbeidet er så meiningsfylt.

Lidenskap: Kollegane hevdar at lidenskapen for å hjelpe ligg djupt forankra i hjartet til Gunhild Dobbe.